

med mig deri —, at der, dersom man ikke vil se en Standsning i Byggeriet, maa ydes Hjælp fra det offentlige.

Da Statsboligfondsloven blev givet i 1922, maatte alle, der satte sig ind i Forholdene, vide, at der med de Statslaan, der blev givet, var forbundet en ikke ringe Risiko. Det er jo klart, at dersom Kronen vilde gaa i Pari eller stige væsentligt, maatte der komme et Fald i Priserne, ogsaa Byggepriserne, og saa maatte der komme under en eller anden Form et Tab paa Byggeriet, og dette Tab vilde komme til at staa i nogenlunde Forhold til den Stigning, der kom i Valutaen. Endnu er der ikke ved Statsboligfondsloven forvoldt Statskassen noget Tab, Renter og Afdrag af de udstedte Statsboligfondsobligationer er til Dato erlagt prompte, men det er indlysende, at man kan komme til at staa overfor, at Prisfaldet i det hele taget bliver saa stort, Boligsituationen i det hele saa væsentlig forandret, at der kan blive Tale om et Tab. Der er heller aldrig hverken fra min Side eller fra nogen anden Side, der har haft med Sagen at gøre og har skullet tage et Ansvar for den, givet Udtryk for andet, end at man maatte regne med, at Tab kunde opstaa.

Naar man imidlertid har talt om et mægtigt Boligkrak, der var i Anmarch, vil jeg dog stærkt advare imod at tro paa, at noget saadant skulde være Tilfældet. Det, der kan blive Tale om, og som der formentlig vil blive Tale om, er, at § 5 i den Statsboligfondslov, der gjaldt indtil 1. Januar 1926, kan komme i Anvendelse. Efter § 5 kan der gives Henstand med Renter og Afdrag for en nærmere fastsat Periode, eller man kan helt eftergive alt efter Forslag af den paagældende Minister og med Tilslutning af begge Rigsdagens Finansudvalg. Der vil saaledes i en Periode kunne blive Tale om en aarlig Udgift for Staten og de kautionerende Kommuner, for at de, der nu sidder ved Ejendommene, kan vedblive at sidde med dem, saaledes at der ikke kommer et Sammenbrud. Alene i den Omstændighed, at der i Loven er en saadan Paragraf, er jo Vidnesbyrd om, at man havde forudset, at et Tab kunde komme. Jeg gaar ud fra, at alle, der har været medvirkende til at faa denne Paragraf indført, har været klare over, at den ikke blot var en Skueret, men at den Paragraf i paakommende Tilfælde vilde komme til Anvendelse. Der kan saaledes blive Tale om, at der baade paa Statens og de respektive Kommuners Budgetter kan komme til at figurere en

Udgiftspost i nogle Aar, men den Mulighed er dog til Stede, at denne Udgiftspost senere kan ombyttes med en tilsvarende Indtægtspost, idet det ikke er givet, at de paagældende Ejendomme, naar en betydelig Del af deres Gæld er afbetalt, ikke kan vende tilbage til at betale, hvad der skulde have været betalt paa Statsboligfond obligationerne, men saa betale dem til den danske Statskasse og de respektive Kommuner.

Det Lovforslag, der her foreligger, indeholder paa adskillige Omraader Bestemmelser, der er forskellige fra de Bestemmelser, der findes i hidtidige Love. Ærede Medlemmer vil erindre, at § 5 ikke findes i den Lov, der gælder fra 1. Januar dette Aar indtil 31. Marts. Det nye, der nu yderligere indføres i de hidtidige Love, er, at det i Henhold til Lovforslagets § 1 kræves, at Bygherren skal godtgøre at være raadende over 15 pCt. af Byggeomkostningerne. I Loven af 31. December 1922 er der ogsaa den almindelige Bestemmelse, at Bygherren skal være raadende over 15 pCt., undtagelsesvis over 10 pCt.; Undtagelsen blev imidlertid meget hurtigt Hovedregelen, og Hovedregelen blev til Undtagelsestilfældene. Jeg har i nogle Blade set meddelt, at der, efter at jeg var blevet Indenrigsminister, var indført en ny Praksis; der har staaet, at jeg har gennemhullet Statsboligloven ved i Stedet for at begrænse Laanene til 85 pCt. at lade dem løbe op til 90 pCt. Jeg maa paa det bestemteste afvise, at jeg skulde have indladt mig paa dette. Det, jeg har gjort, er intet som helst andet end, at jeg har fulgt den Praksis, den tidligere Indenrigsminister — den Indenrigsminister, som gennemførte Loven af 23. December 1922 — indførte og indførte meget hurtigt efter, at Loven var blevet vedtaget; han indførte den nemlig allerede i de første Maaneder af Aaret 1923, og hvis nogen skulde tvivle paa Rigtigheden af disse mine Bemærkninger, vil Materialet staa til enhver Disposition. Jeg fralægger mig altsaa alt Ansvar i den Henseende. Dermed er det ikke sagt, at jeg vil rette nogen Bebrejdelse mod min Forgænger, fordi han har indført Undtagelsesregelen som Hovedregel, han har ganske sikkert skønnet, at det var den eneste Maade, hvorpaa han kunde faa Loven til at virke efter sin Hensigt. Jeg har fulgt den Praksis, som saaledes blev indført af den Minister, der havde faaet Loven vedtaget her og derfor ogsaa maatte være den, der bedst kunde skønne over, hvad Forudsætningerne havde været. Hvis